

работа. Въ двора има шестдесетъ декара обработваема земя. Тѣ сами я обработватъ.

Широкъ е този дворъ, весело е въ него. Но още по-хубаво е да си тамъ, отатѣкъ оградата, въ полето, въ гората, въ планината . . .

Ето едно момче на около 14 години стои настрана отъ другитѣ, подпрѣно на една мотика, и гледа тжно къмъ полето предъ Витоша. Е-ехъ, това широко поле и тия коне, които тичатъ по него!

Да отидемъ при това момче и да видимъ, за какво е загубило свободата си.

Много обичалъ Юрданъ (тѣй се казва момчето) да язди коне. Прѣвъ билъ между момчетата въ тѣхното село. Оставялъ си уроцитѣ и другата работа, за да язди коне по полето. Родителитѣ му го хокали, но той не слушалъ. Ималъ голѣмъ братъ, който носѣлъ съ себе си револверъ. Веднажъ, за голѣма пакостъ, братъ му оставилъ револвера въ кѣщи. На Юрдана се пощѣло да се покаже предъ другаритѣ си голѣмъ и безстрашенъ човѣкъ, и взелъ револвера съ себе си. Яхналъ единъ конъ и препустналъ презъ селото. Видѣли го други момчета. Ядъ ги било, че се перчи много. Яхнали и тѣ коне и се юрнали следъ него. Почнали да го гонятъ и закачатъ. Излѣзли на полето. Препускали съ всичка сила. Разпѣхтѣли се конетѣ, пѣна изскачала отъ устата имъ. Но Юрданъ не искалъ да спре. Разсърдилъ се много. Едно отъ момчетата почнало да го настига, викало му да спре и да слѣзе отъ коня. Изведнажъ дяволътъ пришепналъ на ухото му: ти имашъ револверъ въ джеба си! Извадилъ Юрданъ револвера, обърналъ коня и стрелялъ срещу момчето, безъ да му мисли. Единъ куршумъ го пронизалъ въ гърдитѣ и то веднага умрѣло. Отишло момчето въ гроба, а Юрданъ—въ затвора за десетъ години.

— А не ти ли е мжно сега, че не можешъ да яздишъ коне? — питамъ го азъ.